

den strax blev oplæst, og som Følge deraf har søgt at undgaae Nødvendigheden af at lade den oplæse, saavidt dette lader sig gjøre, for at der fortrinsvis skulde blive lagt Vægt paa den Forklaring, som fremkommer under Hovedforhandlingen, medens dog selvfølgelig Rævningernes Opmærksomhed maa henledes paa, at Vidnet tidligere har afgivet en derfra afvigende Forklaring.

Medens Rettens Formand, som tidligere udviklet, efter Ministeriets Opfattelse ikke bør overtage noget Hverv enten i Anklagemagtens eller den Anklagedes Interesse, maa det dog være hans Opgave selv at komme til Klarhed angaaende Sagens rette Sammenhæng, blandt andet fordi han senere skal give en Fremstilling af denne for Rævningerne, og Udkastets § 194 paalægger ham derfor den Pligt, saafremt han maatte finde Noget uklart eller ufuldstændigt i et Vidnes Forklaring, at søge dette oplyst eller fuldstændiggjort ved selvstændige af ham stillede Spørgsmaal. Det følger af Hovedreglen om Forhandlingens Mundtlighed, at de Vidner, som have afgivet Forklaring under Forundersøgelsen, paany skulle afhøres under Hovedforhandlingen, og at deres under Forundersøgelsen afgivne og der nedskrevne Forklaringer derfor i Reglen ikke maae oplæses. En Undtagelse fra denne Regel indeholdes, som tidligere omtalt, i § 193, og en saadan maa ogsaa finde Sted, naar Vidnet vedblivende, selv efterat være ifjendt Straf, vægrer sig ved at afgive Forklaring. Fremdeles synes det at være Grund til at tilstede en lignende Undtagelse, naar den Anklagede selv har bevirket Vidnets Udeblivelse, selvfølgelig under den Forudsætning, at Overanklageren ikke har benyttet sig af sin Udgang til at faae Sagen udsat af denne Grund, og endelig synes der at være Gode til at tilstede en saadan Op læsning, naar Vidnets Afhørelse er bleven umulig ved Omstændigheder, som ikke kunne tilregnes Noget, dog at Anklagede i dette Tilfælde har faaet betimelig Underretning om at Vidneforklaringerne skulde benyttes, ligesom det vil erindres, at der er givet særegne For skrifter i Kapitlet om Forundersøgelsen, sigtende til at betrygge saadanne Forklarings

Paalidelighed. Men i ethvert Tilfælde ville disse Undtagelser formentlig sjældent indtræffe, og derfor ikke gjøre noget Brud paa Mundtlighedsprincippet.

I det Ministeriet endnu i Almindelighed skal bemærke, at enkelte Bestemmelser i Sages Udkast ere udeladte i nærværende Kapitel, fordi de der ved givne For skrifter formentlig i den Grad følge af sig selv, at der neppe er tilstrækkelig Grund til at gjøre dem til Gjenstand for en udtrykkelig Lovbestemmelse, som §§ 239 og 240, hvorefter Sagen, naar Overanklageren eller den Anklagede pludselig bliver syg, eller naar den er saa vidtløftig, at den ikke kan tilendebringes paa en Dag, bliver at udsætte, skal man med Hensyn til det heromhandlede Affnit tilføie, at Ministeriet har fundet Betænkkelighed ved at optage de i det nævnte Udkasts §§ 236 og 237 indeholdte Bestemmelser om, at Sagen kan frafaldes af Anklageren, naar Retten giver hans Paastand Medhold, dels fordi en saadan Bemyndigelse ikke forekommer Ministeriet at være ganske stemmende med Rettens hele Stilling og dels fordi den Anklagede, naar han er stillet for Skranken, formentlig maa have Ret til at faae Sagen afgjort ved endelig Dom, for at han, hvis ingen Forbrydelse kan overbevises ham, kan gaae ud af Retten som frifunden for det ham paasigtede Forhold.

I nærværende Udkast § 212 er bestemt, at Hovedforhandlingen, naar den i noget Tilfælde afbrydes, skal gjenoptages, saafremt den ikke kan fortsættes senest den 4de Dag efter Udsættelsen. Hvor Grændsen i saa Henseende skal sættes, maa selvfølgelig beroe paa et Skøn. Det Spørgsmaal, som her maa afgjøres, bliver det, om det kan forenes med Mundtlighedens Princip, at der forløber en kortere Tid mellem de forskellige Dele af Hovedforhandlingen. Dette har Ministeriet antaget, fordi der dog, som ovenfor nævnt, kan gives Tilfælde, hvor Forhandlingen, paa Grund af Forhandlingens Vidtløftighed, maa udsættes, og fordi Rævningerne i alt Fald ved Formandens Fremstilling af Sagen ville faae Leilighed til at opfriske det Indtryk, de have modtaget af Bevisførelsen, og man har derhos fundet, at praktiske Hensyn